

Rekviem

Bakalářská Práce

Leden 2016

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI
FAKULTA UMĚNÍ A ARCHYTEKTURY

Studijní program: B8208 – Design

Studijní obor: 8206R123 – Design prostředí

Autor práce: Tereza Zichová

Vedoucí práce: doc. Mgr. Jaroslav Brabec

..

PROHLÁŠENÍ

Byla jsem seznámena s tím, že na mou bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, zejména §60 – školní dílo.

Beru na vědomí, že Technická univerzita v Liberci (TUL) nezasahuje do mých autorských práv užitím mé bakalářské práce pro vnitřní potřebu TUL.

Užiji-li bakalářskou práci nebo poskytnu-li licenci k jejímu využití, jsem si vědoma povinnosti informovat o této skutečnosti TUL; v tomto případě má TUL právo ode mne požadovat úhradu nákladů, které vynaložila na vytvoření díla, až do jejich skutečné výše.

Bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a na základě konzultací s vedoucím mé bakalářské práce a konzultantem.

Datum:

Podpis:

ABSTRAKT V ČESKÉM JAZYCE

Bakalářská práce „Rekviem“ se zaměřuje na současný fenomén feminismu a problémy, které jsou s tím spojené. Konkrétně pojednává o postupném vytrácení ženskosti, hrubnutí ženské přirozenosti a snaze žen být stejně úspěšnými jako muži.

Dnešní doba je plná bojů za rovnost a odstranění předsudků o klasické roli ženy známé z minulosti. S touto problematikou by se ale mělo zacházet opatrně. Protože bychom se mohli dostat do situace, že se „s vaničkou vylije i dítě“.

V teoretické pasáži zkoumám pojetím ženy napříč historií a v různých kulturách. Poté vývojem feminismu a symbolikou zvířat a barev, které používám v praktické kapitole. Text je z velké části shrnutím mých názorů, osobních zkušeností a pozorování. Je také doplněný o úryvky z odborné literatury.

Praktickou část jsem pojala jako památník, který reprezentuje pozvolnou ztrátu ženy jako takové. Místo pro umístění objektu jsem zvolila tak, aby nejlépe korespondovalo s daným tématem. Pomník je tedy situován do ulice Ve Smečkách v Praze 1, kde byl roku 1932 založen tzv. Ženský dům.

ABSTRACT IN ENGLISH

My bachelor's work „Requiem“ is focused on the current phenomenon of feminism and issues which are connected with this. Concretely, it discuss gradual disappearance of femininity, roughening of women nature and their trying to be as successful as men.

Present age is full of fights for equality and deleting prejudices about classical role of women known from past. But with this problems should be treated carefully. Because we could get to the situation that we will “throw the baby out with the bathwater.”

In theoretical part I'm examining conception of women through the history and in different cultures. Then with the development of feminism and symbolism of animals and colors that

I'm using in practical chapter. Text is mainly conclusion of my opinions, personal experience and observations. It's also completed with quotes from professional literature.

Practical part is made as a memorial, which represents slow losing of the real femininity. Place for locating the monument is chosen to be the best solution for the topic. So, the object is situated to the street Ve Smečkách in Prague 1, where in 1932 “The Women's House” was founded.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem, kteří mě při závěrečné diplomové práci podporovali a pomáhali radou i zkušenostmi. Zejména vedoucímu práce, profesoru Jaroslavu Brabci, který mně rozvíjel po celou dobu studia. Velice si vážím osobního přístupu.

Děkuji svému otci Miloši Zichovi za velkou pomoc při vypracování této práce.

Děkuji Ivaně Mrázkové za jazykovou korekturu.

Děkuji také ostatním přátelům i známým, kteří mi do této práce přispěli cennými poznámkami a postřehy.

OBSAH

Titulní list.....	I.
Zadání.....	II.
Prohlášení.....	III.
Abstrakt v českém jazyce.....	1
Abstract in English.....	2
Poděkování.....	3
Obsah.....	4-5
Seznam obrázků a fotografií.....	5-6
Seznam zkratk a vysvětlení cizích pojmů.....	7
1. ÚVOD.....	8
1.2 Téma a důvod jeho volby	10-11
1.3 Symbolika názvu.....	11-12
1.4 Cíl práce.....	12
2. ANALYTICKÁ ČÁST.....	14
1.1 Mé dosavadní práce související s ženou.....	14
1.2 Pojetí ženy skrz historii.....	15-16
1.3 Počátek emancipace žen v Čechách.....	17-18
1.4 Sexualita a vzhled ženy – kult krásy.....	18-19
1.5 Nevěstince.....	19-20
1.6 Devastace těla.....	21-22
1.7 Zobrazení ženy v pohádkách a dalších příbězích.....	22-23
3. OSOBY VÝTVARNÉHO UMĚNÍ – HISTORIE ŽEN V UMĚNÍ.....	24-27
4. SYMBOLY POUŽITÉ V PRÁCI.....	28
4.1 Symbol laně.....	28

4.2 Ženská druhá stránka v symbolu zvířat.....	29-30
4.3 Růžová.....	30
5. POMNÍK/PAMÁTNÍK.....	31
5.1 Teoretická část proces přípravy.....	31
5.2 Místo pro pomník.....	32-34
5.3 Vzhled památníku.....	35-36
6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKACE.....	37
6.1 Použité materiály.....	37
6.2 Umístění.....	38
7.ZÁVĚR A ZHODNOCENÍ VLASTNÍHO DÍLA.....	39-40
8.SEZNAM CITACÍ	41
9.SEZNAM LITERATURY A JINÝCH ZDROJŮ.....	42-43
10. OBRAZOVÁ PŘÍLOHA.....	43-45

Seznam tabulek, výkresů, fotografií apod.

1. Obr.: Rodina <http://hintmag.com/>

2. Obr.: Našeptávačka , Tereza Zichvá

3. Obr.:leginy Liška I., Tereza Zichvá

4. Obr.: Porod papežky v průvodu, http://druidova.mysteria.cz/TAJEMNO/Papezka_Jana.htm

5. Obr.: obřízka, : <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10394728308-latim-obrezane/21238255362/>

http://zpravy.idnes.cz/zenska-obrizka-v-somalsku-097-/zahranicni.aspx?c=A140530_095218_zahranicni_vez

6. Obr.: Zažehlnání prsu I., <http://www.extra.cz/zehleni-prsou-hororova-praktika-africky-matek-se-tise-rozsirila-i-do-evropy>

7. Obr.: zažehlnání prsu II., <http://www.axxo.cz/?p=2837>

8. Obr.: princezny od Disney, http://www.lidovky.cz/revoluce-v-disney-studiu-zabaka-poprve-polibi-afroamericka-pug-/kultura.aspx?c=A091202_181746_ln-zajimavosti_mtr

9. Obr.: *vily Amálky*, <http://www.i-creative.cz/2009/04/14/omalovanky-vila-amalka/>
10. Obr. *Artemisia Gontyleschí*, https://cs.wikipedia.org/wiki/Artemisia_Gentileschiov%C3%A1
11. Obr.: *Hans Bellmer*, <http://www.dollwork.org/2014/01/28/unica-zurn-here-is-the-doll/>
- 12.: Obr.: *Alma Mahler*, http://www.alma-mahler.at/engl/almas_life/almas_life2.html
13. Obr.: – *Dům spolku*, <http://www.theatre-architecture.eu/cs/db/?theatreId=338>
14. Obr – *Členky, I. ČSNS měla ve svých řadách silné zastoupení žen, první zleva Dr. Milada Horáková, čtvrtá zleva senátorka Františka Plamínková, uprostřed Františka (Fráňa) Zeminová*, <http://vasevec.parlamentnilisty.cz/clanky/dokumenty-k-z-historie-ceskoslovenske-strany-narodne-socialisticke-ii>
15. Obr.: *Členky, II. Plamínková zcela vlevo, vedle ní Milada Horáková*, <http://zena-in.cz/clanek/na-plaminkovou-si-vzpomneli-v-senatu>
16. Obr.: *laň*, Tereza Zichová
17. Obr.: *had, požírající sám sebe* <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-udalosti-zajimavosti/127903/had-chtel-sezrat-sam-sebe.html>
18. Obr.: *cesta od nevěstinců k památníku*
19. Obr.: *zabudování památníku*, Tereza Zichová

Seznam zkratek a vysvětlení cizích pojmů

„**Obsese, obsedantní myšlenky**- vtíravé, neodbytné myšlenky

obsedantní myšlenky nijak nesouvisí se situací, v níž se objeví

(např. při snídani si člověk všimne, že na druhém konci místnosti leží pod květinou suchý list, a nedokáže se soustředit na nic jiného, dokud ho nedojde sebrat)

ideativní obsese (týkají se řádu, pořádku, morálky)

fobické obsese (týkají se strachu, nebezpečí)

lze se jich zbavit pouze tak, že člověk udělá, co cítí jako nutné; ovšem zase se vrací součástí obsedantně kompulzivní poruchy

Gender - Pojem, který odkazuje na sociální rozdíly (v protikladu k biologickým rozdílům) mezi muži a ženami, které jsou kulturně a sociálně podmíněné, konstruované, tj. mohou se v čase měnit a různí se, jak v rámci jedné kultury, tak mezi kulturami. Jsou předmětem socializace. Závaznost těchto rozdílů tedy není přirozeným, neměnným stavem, ale dočasným stupněm vývoje sociálních vztahů mezi muži a ženami.“

<http://slovník-cizich-slov.abz.cz/web.php/slovo/gender>

<http://www.psychoweb.cz/slovník/obsese-obsedantni-obsesivni-myslenky---co-to-je-vyznam-podle-slovníku/>

1. ÚVOD

Žena a její práva i povinnosti dnes a v minulosti se značně liší. Neuplynulo moc času od doby, kdy možnosti žen byly značně omezené a jejich život byl do veliké míry podřízen muži.

Je přirozené, že situace dospěla do bodu, kdy se ženy rozhodly tento fakt změnit a vydobýt pro sebe nárok na větší svobodu. Toho bylo přes nemalé úsilí dosaženo, ale boj za rovnost neskončil. Naopak nenápadně sílí a ženy se snaží víc a víc posouvat ve společenském žebříčku. Což by mohlo být v pořádku, kdyby paralelně s tím nedocházelo k potlačování ženské přirozenosti.

Dnes se často uplatňuje argument, že rozdělování na mužskou a ženskou úlohu je pouze stereotyp a že by se mu nemělo podléhat. Na toto uspořádání můžeme nahlížet ale i jako na konzervativní hodnotu ověřenou praxí. V podstatě se jedná o jeden a ten samý princip, ale záleží na tom, zda-li si z něj dokážeme odnést to zásadní a skutečně důležité, nebo se budeme řídit povrchní definicí a ihned vše zavrhneme. Tím zbytečně vzniká velká spousta předsudků, která většinou předčasně ukončuje hlubší rozebrání daného problému. Nelze přeci dogmaticky tvrdit, že na stereotypu není nic pozitivního.

Počátek problému můžeme hledat již v rozdělení muže a ženy. K takovému rozkolu by docházet nemělo, obě osoby by se měly spojit a dělat jedno.

„Celý problém vzniká, protože berete muže a ženu jako dva druhy. Patří k jedné lidské rase, oba mají vlastnosti, které se doplňují. Potřebují jeden druhého, a jen když jsou spolu, jsou úplní... Život by měl být brán s lehkostí. Rozdíly jsou rozpory. Mohou oběma pomoci a obrovsky je pozdvihnout. Žena, která vás miluje, může pozdvihnout vaši kreativitu, může vás inspirovat k výšinám, o nichž jste ani nespili. A na nic se neptá. Jednoduše chce vaši lásku, která je jejím základním právem.,,

„Kdyby ženy byly ženské, jak je to možné, jelikož jedině pak mohou vzkvétat. A muži zase musí být více mužští, aby mohli vzkvétat i oni. Jsou-li opačnými póly, vznikne mezi nimi obrovská přitažlivost, obrovské napětí. A pokud se sblíží, dostanou se na intimní úroveň, setkají se dva rozdílné světy, dvě různé vzácnosti, toto setkání je obrovským štěstím, požehnáním.,,

Již na střední škole jsem se na jednu moji spolužačku nemohla přestat dívat, něco mne na ni fascinovalo, ale pořád jsem nemohla určit přesný na důvod. Přišlo mi, že ta fascinace spočívá v něčem jiném než pouze v půvabu. Na vysoké škole jsme se po dlouhé době potkali na kolejích a staly se z nás velice dobré kamarádky. Teprve před časem jsem si uvědomila, v čem spočívá moje zaujetí - v její ženskosti, kterou jsem ji po celou dobu podvědomě záviděla. Touto ženskostí myslím především čistou ženskou eleganci .

Když se řekne ženskost představím si půvabnou, hodnou, milou a láskyplnou ženu, jejíž poetická nenucenost je vidět v každém pohybu a gestu. Dbá o sebe a umí se odevzdat.

„Muž touží po milence, po ženě, která za ním stojí, která se mu oddá, bude ho následovat, ke které může přijít pro pohlázení. Muž potom bude takovou ženu chtít chránit, bude o ni pečovat, bude ji chtít zajistit. Protože to, že se mu žena oddá, že je otevřená a zranitelná, v něm probouzí schopnost a ochotu ji ochraňovat.“

Ve své práci bych ráda ukázala, jak ženám chybí jejich ženskost a poukázala na problém

„zmužňování“ žen. Již delší dobu se kolem sebe dívám a sleduji ženy v chování a vzhledu. Ženy se emancipovaly, jak v pracovním životě, tak v sexuální oblasti. Jenže často toto osvobození vede k zapomenutí původní energie. Ženy se učí vyrovnat se mužům a zapomínat na ženskou podstatu.

„Pokud chcete vědět, co si žena doopravdy myslí, podívejte se na ni - neposlouchejte ji žena musí být milována, ne chápána..“

Tradičně si ženy posilovaly ženskou sílu při povídání s ženami v rodině a v okolí. S babičkou, maminkou, se sestrami, sousedkami. Klábosily, vyšívaly, draly peří a přitom si sdílely moudrost, učily se od sebe a podporovaly se.

Ženské pocity vyvolává ženské oblečení, opravdu odlišené od mužského, ať už na základě fyziologického vzhledu nebo funkce. Stejně jako obklopení se květinami a krásnými věcmi nebo uspokojující kreativní ruční práce. Ženská je také péče o tělo a vzhled.

Tyto věci jsou pro mě čím dál víc důležité a k celkové otázce se neustále vracím.

Žijeme ve světě, jehož pravidla po staletí vytvářeli muži. Aby v něm ženy obstály, přistupují na to, že jsou tvrdé a snaží si vydobýt respekt. To se jim často i daří, jenže zároveň jsou mnohdy vnitřně nespokojené a po letech i vyčerpané. Situace je složitá, protože ženy si svoji tvrdost často ani neuvědomují.

Ve svém okolí znám pouze tři ženy o kterých mohu říct, že jsou jemné. Pouze tři!

Jak se to stalo, že se ženy začaly takto měnit? Kde to začalo? Co s tím? Kam to zajde? Chtějí ženy být ženské? Připouští si to, že jsou hrubé? Chtějí to změnit?

Pro mě je ženskost nádherná a snažím se ji v sobě hledat. Toužím potom být půvabná.

Spousta žen o své hrubosti neví, nenapadne je se nad tím ani pozastavit. A další ji zase rádi vyzdvihují a jsou na ni hrdé.

Začala jsem číst texty o feminismu, dívat se na videa a filmy. Hledat si informace o maskulinismu a genderu. Poslouchat videa z hlediska duchovní stránky, jak být správnou ženou, jak najít ženskost, hledám v literatuře. Bavím se o tom s kamarádkami a kamarády, zjišťuji si jejich názory.

Na jednom se ale schodují všichni – ženy hrubnou a muži se zjemňují. Pak se to ovšem dělí na dvě skupiny – jedna, co si myslí, že je to špatně a druhá, která tvrdí, že je to vývoj a že nechápu tyhle předsudky, že žena má být jemná, co je to za nesmysl, žena v dnešní době si může přeci být, čím chce.

To ale nepopírám, žena samozřejmě může být čímkoliv chce, ale musí si uvědomit, že od narození je ženou a tuto skutečnost ničím nezmění.

Já v tom mám jasno. Ze své podstaty cítím, že je pro mě správné a přirozené být jemná, půvabná, laskavá, krásná a nechci se rvát o to, kdo koho „přečurá“.

Nejsilněji se tento fenomén projevuje v zaměstnání. Možnosti libovolné volby profese a prvotního cíle emancipovaných žen bylo dosaženo, ale další kariérní růst souvisí s jistou agresivitou a ambicemi. Vlastnostmi, které jsou přirozenější spíše pro muže. Aby ženy získaly na vysokých pracovních pozicích respekt, musely se tedy zdrsnit. Mě by zajímalo, co by se stalo, kdyby ženy začaly na svých pozicích být jemné, otevřené a používali ženskost, která je

jim přirozená i když se jim to možná nelíbí a popírají to. Jak by to vypadalo? Co by se dělo? Jde to? Začínat se má vždycky u sebe, že?

Počátky mého zabývání se ženou souvisejí s uvědomováním si proradnosti žen a jejich způsobu uvažování, který se od mužů velmi odlišuje. Je zamotané, nepřímé a spletité. Z osobní zkušenosti jsem z počátku měla štěstí na velice proradné ženy, které jsem měla tendence pozorovat a později na ně v roce 2012 vypracovat maturitní práci. V průběhu studia na vysoké škole jsem se často vracela k ženské povaze a můj náhled se rozšiřoval a upravoval.

Rozdílnost muže a ženy je zásadní pro vývoj celé společnosti a zde uvádím vizi, ke které doufám, že nikdy nedojde:

„Muži se stávají ženštějšími, ženy jsou více a více mužské. Dříve či později se všechny rozdíly vytratí. Bude existovat bezbarvá, nic neříkající společnost.“

1.2 Téma a důvod jeho volby

Z mých dosavadních prací a zkušeností téma ženy přirozeně vyplynulo. Důležité bylo určení přesnějšího zaměření. Zprvu jsem se věnovala a kroužila okolo ženské „vyčûranosti“ a proradnosti od té se práce postupně vyvinula v otázku zabývající se ženskostí, kterou jsem dlouho řešila sama v sobě. Od hledání ženského vzoru po uvědomování si charakteru genů a podobně.

Již na základní škole jsem se potýkala s podlostí spolužaček, která mě nepřestávala šokovat a udivovat. Nespravedlnost, křivé obviňování, posměch, braní energie pomocí těchto věcí a tak dále. Já jsem si bohužel (a v nějakých ohledech i bohudík) tyto věci prožila a protrpěla. Děti umí být opravdu neuvěřitelně zlé. Když jsem později odrostla a viděla nějakou takovouto nespravedlnost, snažila jsem se dané osoby zastat, bohužel okolí bylo spíše pro stranu těch, co tuto bolest způsobovali. Toto byly mé první zkušenosti s ženskou proradností lstivostí a zákeřností.

Druhá zkušenost byla v pubertě, kdy jsem se učila praktikovat „ženskou svůdnost“ a flirt. Vyzkoušela jsem si způsoby manipulace a sama jsem uplatňovala chování, se kterým dnes nesouhlasím.

Třetí zkušenost z toho vychází a je spojena se začátkem všímání si proradnosti a lstivosti dospělých žen. Což na mě působilo velice groteskně, o to víc mi přišlo komické, že muži si ničeho povětšinou nevšimnou a ženě vše „zobou z ruky“.

Čtvrté seznámení bylo jistým způsobem prozření – začátek uvědomění si těchto vlastností především u sebe a začátek práce na sobě, jak tyto naučené věci měnit. Vidění tohoto chování jako něčeho negativního a něčeho, čeho by se nemělo využívat a zneužívat. Začít si všimát opaku hrubosti a vyzdvihoval jemnost a pravou ženskou energii, která je okouzluje po všech stránkách. Je to něco, co si složitě buduji a mám to jako předsevzetí. Je to běh na dlouhou trať, protože jemnosti je ve mně pořád ještě málo. Letitě pěstovaná hrubost se těžko odnaučuje a navíc je v mém případě křížena s osobní energií, jistým druhem temperamentu a vášnivostí. I v tom je pro mě obtížné, učit se pomalu tyto kombinace zvládat a zjemňovat.

Tyto negativní vjemy jsou pro mě natolik silné, že mě téma ani po podrobnějším prozkoumání nepřestalo zajímat. Kromě bakalářské práce mě velmi ovlivňuje i v malbě. Je to zkrátka věc, kterou řeším všude.

Po hlubším promyšlení tématu jsem začala hledat vhodný název, aby co nejjednodušeji a zároveň nejefektivněji vystihl mé myšlenky. Rozhodla jsem se pro *Requiem*, protože již v počátku bylo jasné, že bych ráda vytvořila pomník ženskosti – poukázání na to, že ženskost začala umírat. A památka na zesnulého byla vždy *requiem*.

Podrobnější zpracování tématu zcela přirozeně vyplynulo ze situace.

1.3 Symbolika názvu

Requiem - v latině *Missa pro defunctis, Missa defunctorum, též Requiem*
V katolické liturgii se jedná o mši, která se slouží za zesnulého či o vzpomínku na mrtvého. Tématem a naplnění mše je modlitba za spásu duše mrtvého.

Requiem může být i píseň např.:

"Johannes Ockeghem - nejstarší dochovaná polyfonní skladba z poloviny 15. století

Wolfgang Amadeus Mozart – (missa da) Requiem d-moll, KV. 626, skladbu napsal krátce před smrtí, ale stihl dokončit pouze větší část díla. (po Mozartově smrti dílo dokončil jeho žák F. X. Süßmayr)

Antonio Salieri - Requiem c-moll (1804)

Hector Berlioz – Requiem neboli Grande Messe des morts (Velká mše za zemřelé) op. 5 z roku 1837 Giuseppe Verdi – Requiem neboli Messa da Requiem z roku 1874

Johannes Brahms – Německé requiem (Ein deutsches Requiem) komponované na úryvky z Lutherovy bible

Gabriel Fauré – Requiem d-moll

Antonín Dvořák - Requiem, Op.89

Benjamin Britten – Válečné requiem, doplněné básní Wilfreda Owena

Andrew Lloyd Webber (1985)“

a mnoho dalších

Jak již bylo řečeno *requiem* je spojen s pohřební tematikou, symbolické rozloučení s něčím, co se ztrácí, odchází nebo se jen dostává pryč z našeho života. Nese v sobě něco tragického a zároveň poetického, pro umělce byl po spoustu staletí velkou inspirací, jak v hudbě, tak ve

výtvarném umění.

Pohřebním nádechem je ovlivněno i zvolení pomníku. Název i provedení k sobě má tedy velice blízko a zároveň má pro mě smysl každé samostatně. Symbol smrti nebo raději odumírání ženskosti záměrně prolínám s takovouto truchlivou a tragickou náladou.

1.3 Cíl práce

Hlavním cílem práce je alespoň částečně poukázat na jisté nebezpečné směřování žen v jejich současném vývoji. Chci ženy upozornit na tuto problematiku, protože většinou se nad ní ani nepozastavují. Zajítím až do moc velkých extrémů se může stát, že se role mezi mužem a ženou prohodí. Z mého osobního, vnitřního pocitu to beru jako nebezpečný vykřičník. Něco co považuji za nesprávné.

Největším stimulem je pro mě vyvolání otázek, diskuze, přemýšlení nebo donucení k oponentuře. Vyvolání jakéhokoli zájmu, kladného i negativního (již během psaní se mi dostává velká oponentura a nesouhlas především ze strany žen). A i to je pro mě potvrzením a nejlepší cestou k závěru, že mé názory mají pravdivý základ.

Pro tyto všechny důvody chci vytvořit památník, který bude nutit k zamyšlení. Přimět lidi, aby si v sobě tyto základní věci promysleli a aspoň na okamžik zapochybovali, jestli nedělají něco špatně a není na čase to zlepšit.

I pro můj osobní vývoj je důležité tyto věci neustále rozebírat, snažím se ujasnit si pocity sama v sobě. Měly bychom pustit ven zatlačené pudy, zase začít brečet, když je nám do pláče. Abychom jednoho dne nebouchly jako „papiňák“.

Ráda bych, aby se ženy zamyslely nad svou ženskostí a zkusily si ji zase pomalu připouštět. Nechtít se srovnávat s muži a nechtít se jim rovnat. Vztít to, že my jsme jiné než muži a muži jsou jiní než ženy.

Vím, že jedním památníkem nezachráním veškeré ženství, ale ráda bych vytvořila něco, co bude alespoň drobnou kapkou v moři. I kdyby se u toho měla zastavit jen jedna žena či muž a začali nad tím uvažovat. Po odevzdání bakalářské práce se budu tématem i nadále zabývat ve své malbě.

1. Obr.: Rodina

2. ANALITICKÁ ČÁST

2.1 Mé dosavadní práce související s ženou a její povahou

Již v mé dosavadní práci, jsem se často zabývala ženou. A to v jakémkoli ztvárnění od sochy, přes fotky až k malbě.

První projekt, kde jsem s touto tematikou pracovala, byla moje předmaturitní a maturitní práce. Jako předmaturitní práci jsem vytvořila bronzovou sošku s názvem Našeptávačka. Postava byla v životní velikosti a měla tělo barbíny tvarované z materiálu, který se normálně používá jako vtoková soustava pro sochy a k němu jsou napojeny části přímo odlité z různých těl žen. Tato socha svojí propleteností vtokových soustav měla zobrazovat složitost ženského přemýšlení. Socha stojí v mírném nároku a jednu ruku má před pusou jakože šeptá. Což symbolizuje ženskou proradnost – našeptává. Motto mé práce bylo Žena to plémě hadí, kdo jí hladí, toho zradí, kdo ji souží tomu slouží.

S nástupem na vysokou školu jsem jako svou první práci začala se zadáním Negativ pozitiv, kdy jsem zpracovávala stáří jako pozitivní součást života. Práce byla formou fotografie, kdy na obraze byli dva staří lidé - muž a žena. Toto pojetí mělo upozornit na to, že staré tělo je také krásné a že bychom neměli být zmanipulováni vnucovanými „ideály“ z časopisů a jiných médií.

Další z mých prací bylo téma Pánský časopis. Zpracovávala jsem titulní stranu a poté jsem vytvořila článek o různých typech manželek a žen, zaměřovala jsem se na rozdělení typů žen podle vzhledu.

Během studia jsem vytvořila pár fotek žen, které jsou esteticky podobné fotografiím Miroslava Tichého. Zobrazuji zde sebe samu (portrét pro mě nejbližší osoby), portrét mé babičky (na téma světlo). A také kopie portréту ženy a kopie aktu, na kterých jsme se učili osvítit tělo identicky podle předem dané fotografie.

V malbě ženské téma zpracovávám poměrně intenzivně již od začátku. Nyní začínám pracovat na obrazech, kde se ženské povahy transformují do různých zvířátek jako liška, slepice, koza, laň. S těmito zvířaty pracuji symbolicky a znázorňuji tak povahy žen.

Z těchto obrazů následně vycházím a používám je jako potisk na legínách, což je typ oblečení, který umocňuje mou základní myšlenku. Jedná se o prvek ošacení, který dnes nosí především ženy a který podtrhuje jejich typické ženské linie.

2.Obr.: Našeptávačka

3.Obr.:leginy Liška I.

1.2 Pojetí ženy skrz historii

Již od nejranějších počátků lidské existence byla žena důležitou a plnohodnotnou bytostí. V období pravěku je uspořádání společnosti v silném vlivu matriarchátu. Čili žena stojí v popředí - a to hlavně z důvodů potřeby přežití rodu. Oslavovaná je její plodnost, mateřství a schopnost dávat život, což tehdy bylo mnohem silněji vnímáno jako veliký zázrak. Porodnost byla sama o sobě velická, ale stejně častá a náhlá byla i úmrtí. I z toho důvodu si žena své místo na vrcholu udržovala poměrně dlouhou dobu. Byla velebena a zobrazována i v soudobém umění, a to hlavně v podobě malých sošek souhrnně nazývaných idoly nebo častěji Venuše. Zde pravěký člověk nadsazuje typické ženské tvary spojené s mateřstvím, objevují se oblé boky, velká a mírně povislá prsa poznamenaná kojením.

„Většina rozdílů mezi muži a ženami existuje kvůli tisícům let formování. Nemají sice zásadní charakter, ale existuje několik rozdílů, které jim dávají unikátní krásu, unikátní individualitu. Tyto rozdíly se dají zjistit jednoduše.“

S ustálením porodnosti a pravidelným rozmnožováním přišlo na řadu další zajištění rodu. To bylo zastupováno hlavně silou, kterou v sobě nese muž. Dochází k přechodu k patriarchátu, v čele stojí muž a na pozici ženy je nahlíženo z trochu jiného úhlu. Její vliv pozvolna ustupuje do pozadí. Tento posun trval a stupňoval se po dlouhý čas a v naší kultuře v podstatě už nikdy nedošlo k jeho nahrazení.

V moderní společnosti je populace spíše přemnožená a její kontinuita se bere jako samozřejmost. Zachování rodu není důležitou nebo řešenou otázkou a dítě je v mnohých případech spíše překážkou. S odsunutím či potlačením tohoto základního naplnění ženského

života se mění i každodenní život ženy. Má více času sama na sebe, své zájmy, kariéru a moderní styl života.

Mimo to se za celou historii nashromáždilo další příkoří prováděné na ženách a to především ve středověku při procesech s čarodějnictvím. A další pojetí ženy jako něčeho méněcenného, nedůležitého, podřadného nebo pouze jako objektu při zkoumání hysterie a dalších psychických poruch.

Myslím, že ženy v sobě mají zakořeněnou křivdu za ta mnohá staletí, kdy muži stáli v popředí a jednali se ženou pod svou úroveň nebo dokonce jako se svým majetkem. A právě snaha o napravení těchto minulých nespravedlností by mohla narůst do opačného extrému, kdy ženy provedou to samé a vytvoří svět samy pro sebe. Tato věrná nápodoba mužského postupu a připodobňování se k nim vede k výsledku ženského hrubnutí. V rámci zachování přirozené rovnováhy na druhé straně dochází k zjemňování mužů.

Tyto názory vycházejí především z mých osobních pozorování okolí a pocitů. Pochopitelně připouštím, že s nimi nemusí každý souhlasit. Zároveň netvrdím, že by se všechny ženy měly vrátit k plotnám a zůstávat pouze v domácnosti. To by odporovalo přirozenému vývoji, který v naší historii vždy byl a bude. Byl by to stejně nemyslitelný návrat jako poslat Romy zpět kočovat.

Mojí snahou je jen upozornit na skutečnost, že by se emancipace neměla přehánět. Což je něco k čemu se podle mého mínění začíná schylovat.

„Žena chce-li být opravdovou ženou, musí být ženštější a ženštější, musí se dotknout výšin jemnosti a bezbrannosti. A muž, má-li být skutečným mužem, by měl přejít do své mužnosti tak hluboko, jak je to jen možné. Pokud se skutečný muž setká se skutečnou ženou, jsou to dva opačné póly, extrémy. Ale pouze ty se mohou zamilovat, jen extrémy si mohou užít intimity. Jen extrémy zaujmou toho druhého. Muž a žena jsou dvě struny na téže harfě, ale oba se trápí oddělení jeden od druhého.“

Ženy si ústrku užily i v jiných kulturách nebo náboženstvích (zmiňuji pouze některé příklady, které mě nejvíce zaujaly.)

„V Číně se po tisíce let učilo, že žena nemá duši, takže ji manžel mohl zabít a zákon takový čin netrestal - žena byla totiž jeho majetkem. Pokud chtěl zničit svůj nábytek, nebylo to ilegální. Pokud chtěl zničit svoji ženu, nebylo to ilegální. Tohle je zásadní urážka - žena nemá duši.“

Muslimské ženy musí dokonce mít zakrytý obličej, aby nikdo kromě jejich manželů nemohl vidět krásu jejich obličeje, hloubku jejich očí.

Podle hinduistů musela žena zemřít, když zemřel její manžel. Jaká žárlivost! Vlastnil jste ji po celý svůj život, a chcete ji vlastnit dokonce i po smrti. Máte strach. Ona je nádherná, a když jste zemřel, kdo ví...? Může si najít jiného partnera, možná lepšího, než jste vy sám.

Celá tato myšlenka vzniká, protože berete muže a ženu jako dva druhy. Patří k jedné lidské rase, oba mají vlastnosti, které se doplňují. Potřebují jeden druhého, a jen když jsou spolu, jsou úplní... Život by měl být brán s lehkostí. Rozdíly jsou rozpory. Mohou oběma pomoci a obrovsky je pozdvihnout. Žena, která vás miluje, může pozdvihnout vaši kreativitu, může vás inspirovat k výšinám, o nichž jste ani nespili. A na nic se neptá. Jednoduše chce vaši lásku, která je jejím základním právem“

1.3. Počátek emancipace žen v Čechách

V 19. století byla hlavní úlohou dospívající dívky připravovat se na život jako hospodyně a matka. To bylo jejím hlavním a jediným posláním i možností. Šance na vzdělání byla něco nemyslitelného a dokonce i čtení se považovalo za zbytečné a škodlivé.

S odlišnými názory přichází Sofie Podlipská, která se snaží ženám jemnou cestou sdělovat myšlenku, že vzdělanost není škodlivá ani pro ženu v domácnosti.

„Nikdy, ale neshazovala prvořadou povinnost ženy k rodině, dokonce tvrdila, že žena, která vychovává děti, je užitečnější než ta, která píše romány“ str.:31

Sofie Podlipská uklidňovala odpůrce ženského hnutí tímto :

„ (...) nikdy se nepozvedne emancipace našeho pohlaví na stupeň ten, aby žena emancipací zapomněla býtí matkou. “

Obávám se, že toto tvrzení bylo od Sofie Podlipské poněkud unáhlené. Z mého hlediska se přesně toto začíná dít.

V chudších vrstvách 19. století, kde neprovdané dcery byly přítěží, se pomalu ale jistě začal utvářet názor za umožnění vzdělanosti neprovdaným ženám, které by tím pádem sehnaly pracovní místo a pomohly rodině s financováním.

Tento proces je odstartován v druhé polovině 19. století, kdy začaly vznikat různé typy dívčích škol. Po vystudování školy si ženy snaží najít práci, čímž začalo pozvolné ničení představy o muži jako živiteli rodiny. Ženy přestávají být zaujaty jen domácností, ale zajímají se o veřejné dění – zapojují se do vlasteneckých aktivit, zakládají spolky a časopisy, pořádají dobročinné sbírky, účastní se zábavy v tzv. Salonech, navštěvují přednášky a vzdělávací kurzy. Jedna z nejznámějších škol té doby byla Týnská hlavní škola v Praze založena roku 1779.

Důležitou roli v emancipaci v 19. století sehrál Vojta Náprstek, který celkově podporoval emancipaci žen a od základů jim pomáhal.

Feminismus

„Žena určitě potřebuje velké osvobození, ale co se děje ve jménu osvobození, je hloupé. Je to jen napodobenina, ne osvobození.

Skutečné osvobození ze ženy udělá skutečnou ženu, ne imitaci muže. A to je to, co se právě teď děje: ženy se snaží být právě jako muži. Kouří-li muži cigarety, pak ženy musí kouřit cigarety. Pokud muži nosí kalhoty, pak i ženy musí nosit kalhoty. Dělají-li muži určité věci, pak je musí dělat i ženy. Ze ženy se prostě stává průměrný muž.

Tohle potom není osvobození, tohle je jen daleko hlubší otroctví - daleko hlubší, protože první otroctví bylo iniciováno muži. Tohle druhé otroctví je hlubší, protože si je ženy vytvářejí samy.

Pokud vás do otroctví nutí, můžete proti tomu bojovat, ale pokud si otroctví vnucujete sami ve jménu osvobození, nikdy proti tomu nemáte možnost bojovat.

Chtěl bych, aby se žena stala opravdovou ženou, protože hodně závisí na ní. Je mnohem důležitější než muž, protože ona ve svém lůně nese jak ženu, tak muže. Ona může dát život oběma, chlapci i dívce, ona vychovává oba. Je-li jedovatá, pak její mateřské mléko je také jedovaté a způsob výchovy dětí je také jedovatý.

Pokud ženě není dána volnost k tomu, aby byla skutečnou ženou, pak ani muž nemůže být skutečným mužem. Svoboda ženy je nutností pro svobodu muže, je to důležitější než svoboda muže. A je-li žena otrokem - tak jako po staletí byla - zotročí také muže, a to velmi rafinovanými způsoby; její způsoby totiž rafinované jsou. Nebude s vámi přímo bojovat, její boj bude nepřímý, bude ženský. Bude plakat a ronit slzy. Neudeří vás, udeří sama sebe, a velmi štihlá, drobná žena tak může ovládat velmi silného muže... Žena potřebuje naprostou svobodu, aby mohla dát svobodu také muži.

Pokud chcete zůstat svobodní, dejte svobodu ostatním, to je ten jediný způsob, jak zůstat volným. Chtěl bych říci všem ženám na světě, že Hnutí za ženskou rovnoprávnost neudělalo nic, protože je v rukou velmi hloupých žen. Tyto ženy jsou zpátečnické, ne revoluční. “

1.4 Sexualita a vzhled ženy – kult krásy

Důležitým aspektem v umění i kultuře je kult ženské krásy a různé pohledy na její fyzickou přitažlivost. O pravěkém ideálu a jeho opodstatnění jsem se již zmiňovala. Na kult rodičky a mateřství navazují i další nejstarší civilizace nebo primitivní národy.

S příchodem antiky je krása těla velice ceněná, ale prezentuje se především na svalnatých mužích. Ženská plastika je zprvu spíše v pozadí a uplatňuje se především při ztvárnění bohů.

V rámci tématu, kterým se zabývám mě zaujali Vestálky z antického Říma. Byly to kněžky, sloužící v chrámu a strážkyně ochranného ohně bohyně Vesty, která byla patronkou rodinného krbu a zároveň bděla nad městem a celým impériem. Tato funkce byla v tehdejším světě velice vážená a mohly ji zastávat pouze dívky z význačných aristokratických rodin, které zároveň disponovaly cudností a panenstvím. Celý ceremoniál byl podřízen přísným pravidlům a při jejich porušení hrozily vysoké tresty např. zaldění zaživa. Byl to jeden z nejstarších a nejdéle trvajících kultů v této epoše.

Důraz na čistotu ženy a její panenství volně přejímá i nastupující náboženství křesťanství. Panenskou čistotu udržují jeptišky (alespoň zpočátku, dnes je možné přijmout do řádu i ženu, která už není pannou, ale postačí, když při vstoupení do řádu začne držet celibát.

Z křesťanské tematiky uvádím jednu zajímavost – příběh o Papežce, který se ke mně dostal prostřednictvím dokumentu. Jedná se o velice spornou událost. Buď se církvi toto nemalé faux pas podařilo zamaskovat nebo vznikla báje díky jemnému papeži. Příběh se vypráví

nějak takto: Papežka Jana VIII_v letech vlády 872-882, žena nevalné krásy. Začalo to u malé holčičky, která měla sen. Byla velice chytrá a znalá bylin. Převlékla se za muže a dala se na učení na kněze. Ve svém oboru byla tak úspěšná, že postupovala na větší a větší posty až se stala lékařem papeže. Ten umřel a shodou náhod byla ona odhlasována jako jeho nástupce. Aniž by o to úmyslně usilovala. Vše prasklo po letech, kdy při veřejném průvodu začala rodit. Rozčilení a šokovaní lidé ženu zabili. Od té doby se traduje že papežům při nástupu na post se muselo podle speciální židle kontrolovat přirození, zda jsou opravdu muži.

5. Porod papežky v průvodu

1.5 Nevěstince

Se zaměřováním pouze na fyzickou lascivní stránku ženy souvisejí také nevěstince. Objevovaly se samozřejmě i v minulosti, ale mě zajímá spíše to, jak k tomu dotyčné ženy přistupují v dnešní době. Nedávno jsem četla článek v časopise Kraus s nadpisem „Celkem poctivý byznys celkem neslušných lidí“. Článek jsem dočetla s velikými rozpaky. Autorka provádí rozhovor s jednou z dívek pracujících v pražském bordelu. Udivil mě postoj i samotné reportérky, která absolutně přehlížela základní problematiku a byla spíše fascinována detaily z „běžného“ dne. Např. že nevěstky musejí z pronajatých pokojů zařazených ke své činnosti odvádět daně. Z rozhovoru s jednou z dívek se nechala snadno ovlivnit nad neskutečnými výhodami tohoto zaměstnání a bavila se o něm jako o něčem naprosto normálním.

Dle mého názoru se samotná prostitutka pohybovala v byznyse tak dlouho, že se ani nepozastavuje nad svým počínáním. S touto obživou také ztratila naději na věrného partnera, protože za ni na pokoj chodí převážně šťastně zadaní muži, kteří ji nadšeně vyprávějí o manželkách a dětech.

Neuvěřitelné. Možná mám ještě pohádkové či dětinské názory. Nebo ne? Mě to ze strany mužů přijde jen jako pudová záležitost, která se dá ovlivnit. A pokud tohle dělá spokojený manžel své ženě, je to neúcta k partnerce, která se o něj stará a porodila mu děti. Doufám, že nejsem naivní a že čestní muži, co toto nemají zapotřebí, ještě existují. Protože já bych se nesmířila s manželem, co navštěvuje jinou ženu, ať za peníze nebo má milenku.

Nevěstka na konci rozhovoru říká: „Ale ze všeho nejradši bych se vdala. A chci, aby můj muž

věděl, co jsem dělala. Tajit to určitě nebudu. Rodina je podle mě nejhezčí věc.“ Tvrzení od takovéto ženy absolutně nedokážu pochopit.

Už když jsem byla malá mi táta neustále vštěpoval důležitost ženiny reputace. Když jsem šla třeba na diskotéku či do klubu křičel na mě z okna: „Pověst má žena jenom jednu.“ Sice to v 15 moc neoceníte, ale něco na tom je!

Je málo mužů, co jsou schopni žít s bývalou či současnou prostitutkou. Poté ale nechápu, jak mohou shodit svou ženu tím, že vyhledávají společnost nevěstky. Stanovisko, že muž je z pudového hlediska předurčen k polygamii, beru jako výmluvu a neschopnost ovládat nějaké animální zákonitosti.

Měla jsem spoustu rozhovorů s kamarády, kteří jsou bisexuálové a jejich přítelkyně o tom nemají ponětí nebo s muži, co podvádějí partnerky. Jak by asi bylo přítelkyni jednoho mého kamaráda, kdyby se dozvěděla že udržuje poměr s velice starým pánem? A dokonce i o jednom muži, o kterém jsem si stoprocentně myslela, že je věrný, se ukázalo, že ani on ne. Mé zklamání bylo veliké. Poté jsem si uvědomila, že se vždy jednalo o budoucí nebo již fungující umělce. To u mě vedle ke změně oblasti při výběru partnera a doufám, že to bude jiné.

Takovéhle emoce ve mně vyvolal jediný článek. Kvůli své duševní rovnováze potřebuji věřit, že něco jako věrný muž existuje, abych mohla býti jednou dobrou manželkou a matkou a musím v tomto ohledu mít od muže jistotu. Pokud ji budu mít, bude on (alespoň doufám) mít oporu a jistotu ve mně.

Myslím, že dobrovolné provádění prostituce je u žen spíše známkou psychické poruchy a jejich naplnění touto profesí není skutečné, tak jak to často popisují. Tato práce pro ženu není zdravá ani důstojná.

V článků, kde se ženy svěřují, je vždy uvedeno, že s tím začaly při studiu kvůli penězům nebo při složité životní situaci. Žádná žena si nikdy takovýto život nevybrala, protože by ji to bavilo a viděla v tom své poslání.

Nechápu tedy, jak prostitutky mohou tvrdit, že si práci užívají, to je podle mě jen jakási vnitřní ochrana, vyrovnávání se s daným typem života a snaha nepřipouštět si, co vlastně dělají. Nechovají k sobě žádnou pokoru ani úctu. Neváží si své ženskosti, která se tímto zabíjí jak po stránce vzhledové, ale hlavně po stránce duchovní.

Aby žena mohla takovouto činnost vykonávat, musí absolutně převrátit své hodnoty a priority. Zamyslela jsem se, co by mě muselo potkat, abych dokázala dělat něco podobného.... nic mě nenapadá.

*„Mezi holkami, co v Praze sjížděly asphalt nebo brousily beton, se daly najít jedinečné kousky.
Radim Kopáč,*

Copak by nějaká zdravá žena chtěla, aby se o ni říkalo, že brousí chodník? Je to pro mě nepochopitelná situace. Z hlediska rozvíjení ženskosti je místo jako nevěstinec jejím naprostým popíráním a utlačováním ne-li absolutním zničením. Ničením ideálů ženskosti.

1.6 Devastace těla

Fyzická devastace a hyždění těla je taktéž popřením ženskosti, i když v trochu jiném smyslu než řeším ve své práci. I přesto mi přijde důležité tuto skutečnost zmínit. Jedná se například o zažehlování prsou dcer matkami, aby nebyly pro muže atraktivní nebo ženská obřízka.

Když jsem viděla v průběhu let nějaké filmy, kde se ženská obřízka objevovala naskočila mi vždy husí kůže. Živě si pamatuji scénu z filmu (už nevím přesný název), kdy matka drží čtyřletou holčičku a nějaká stará bába ji špinavým náčiním (ani se snad nejednalo o pořádný nůž) odřezává za živa klitoris. Holčička velmi brečí a matka ji drží tělo ruce i nohy, aby se nemohla bránit.

Podobná scéna se objevuje i ve filmu Antikrist od režiséra Larse von Triera s tím rozdílem, že žena si klitoris ustříhla sama a dobrovolně. Je to pro mě jen těžko představitelná bolest a jen při pohledu na takový výjev se mi celá věc hnusí.

Důvody k ženské obřízce jsou především z nátlaku muže, aby měl jistotu o panenství své nastávající. Čili tento úděsný proces žena podstupuje pouze kvůli mužskému egu. Celá tato tradice se vzala z mužské hlavy, kvůli sobeckým a nepodstatným pocitům a pochybuji, že ženy by si tento druh mrzačení zvolily samy a navíc jen proto, aby se uchoval důkaz o jejich panenství. A aby toho nebylo málo, po samotné obřízce a sešití následuje svatební noc, kdy muž svou ženu rozřízne. Dokonce existují muži, kteří si přejí, aby žena, poté co porodí, byla opět zašita a aby tak měli pocit, že spí s pannou.

Jak se mohlo dopustit, aby tento druh tradice vůbec začal? Nechápu. V dnešní době je hodně článků a bojů proti ženské obřízce. A je to velmi rozebírané aktuální téma.

Sama si myslím, že zbavování se takto zakořeněné tradice bude velmi obtížné. Protože toto je přesně příklad zakořeněného stereotypu, který se bude odstraňovat velmi složitě. Můžeme jen děkovat za to, že nejsme nuceni k takovýmto šílenostem a vážít si ženství, které nám nikdo násilím nebere.

5. Obr.: obřízka

6. Obr.: Zažehlování prsou I.

7. Zažehlování prsu II

(matky zažehlují dcerám prsa – pokus, aby byly méně atraktivní pro muže - snaha o záchranění dcery před znásilněním)

1.7 Zobrazení ženy v pohádkách a dalších příbězích

Na chvíli opustím od negativních příkladů a brutálních masakrů a zmíním se o něčem poněkud příjemnějším.

V pohádkách vystupuje několik typů žen, jak kladných tak i záporných postav. U těch kladných je ukazována jemnost ženy poměrně intenzivně, ať už se jedná o animované či hrané příběhy. Typické jsou postavy líbezných princezen čekajících na svého zachránce. Dále různé víly, rusalky, sudičky a jiná éterická stvoření.

Druhým pólem (kdy dochází k popření ženskosti) je např. postava Xeny. Přiznávám, že v dětství na mě tato hrdinka působila velice silně, její neohroženost jsem vnímala jako vzor, uchvacovala mě a pravidelně jsem si na ni hrála.

Podobnou zálibu jsem měla i ve hře na čarodějnice. Zpětně je pro mě velmi zajímavé, že jsem si vybírala takovéto typy žen a nebrala v potaz automatický výběr jemnějších bytostí. Beru to jako osobní záhadu a dodnes nemohu rozšifrovat důvod, který mě k tomu vedl. U čarodějnic mě lákala možná jejich nadpřirozená moc a to, že mohou dostat cokoli si přejí pouze vyslovením zaříkadla. A u Xeny mi imponuje nejspíš její samostatnost a nezávislost, ale s odstupem celý tento film nedokážu hodnotit pozitivně. Vadí mi její sexistický podtext, kdy je žena nasoukaná ve svůdném oblečku, prezentována jako idol všech mužů. A lze tu nalézt další vlastnosti jako vyzývavost a to, že byla chtěná, což pro mě bylo v mladším věku asi zásadní.

Velikou radost mi v poslední době udělal televizní pořad Herbář, který dávají na ČT1. Je to velmi ženský program, kvalitně zpracovaný a dle mého názoru i estetický. Poučný pořad o vaření domácích sirupů a receptů našich babiček. Pořad začal mít i velkou sledovanost. Líbí se mi hlavně v tom, že z moderátorek je cítit ženskost.

8.Obr.: princezny od Disney

9.Obr.:víly Amálky

3. OSOBY VÝTVARNÉHO UMĚNÍ – HISTORIE ŽEN V UMĚNÍ

Zde bych se ráda zabývala mými nedávnými dojmy z výstavy Flaesh v Rudolfinu. Vystavovalo zde 5 umělkyně - Marlen Dumas, Tracey Emin, Berlinde De Bruyckere, Kiki Smith a Louise Bourgeois. Výstava na mě velice zapůsobila, nadšená jsem byla i z dokumentárních videí, které byly u každé umělkyně použity jako jakýsi medailonek.

Velmi inspirujícím mi bylo především video s Kiki Smith, z níž na mě vyzařovala neuvěřitelná energie a nadšení z její tvorby. Působil na mě určitý druh její jemnosti a byl to zároveň důkaz, že i tvorba zpracovávaná ženou může být kvalitní, i když si udržuje své ženské kořeny. Jemnost Kiki Smith ale nijak neubírá na síle. Je schopná pomáhat v dílně, kde se odlévají její sochy, a zastávat i těžkou manuální práci.

„V osmdesátých a devatenáctých letech se široce rozlil feministický odpor proti jakémukoli zobrazení ženského těla, téměř každý umělec, který vstoupil na toto pole, byl akutně ohrožen vstupem na nejistou, poněkud bažinatou půdu“

Opačný názor jsem měla u tvorby Tracey Emin. Je pravda, že nějakým způsobem se dotýká tématu ženy, ale způsob jakým zpracovává sexuální náměty mi není sympatický. Vnímám ho spíše jako jistý druh projevení vnitřního nedocení a určitého rozporu ve vlastní osobnosti. Dle mého osobního názoru je takovéto počínání a zpracovávání nahoty pouze známkou sexuální neuspokojenosti. Může to být ale jen můj pocit ovlivněný negativní zaujatostí k této umělkyni, čímž nechci samozřejmě shazovat její talent.

Sexuální tematika se objevila i u Marlene Dumas, kde ale žádné nepříjemné napětí nepanovalo. Akty byly malířsky bravurně zvládnuté a působily, že jsou něčím víc než jen řešením osobních komplexů.

Tvorba Berlinde de Bruyckere mě fascinovala, celkový dojem mi vyrazil dech svou silnou atmosférou. Charakterově ji nevnímám jako vyloženě žensky tvořící autorku. Drastičností vybraných námětů ji musím spojovat spíše s tvorbou mužů. Navzdory tomu se v jednotlivých pracích objevují neskutečně silné detaily, umocněné propracovaným řemeslem.

Poslední z pěti autorek je Louise Bourgeois, která se opět zabývá sexuálními motivy. Vystavené byly obrazy s množstvím těhotných žen a fotografie samotné umělkyně, která v ruce drží sochu skoro metrového přirození. Zde jsem si názor moc nevytvořila, jen jsem se usmála a z přehlcenosti výstavy jsem jí nevěnovala takovou pozornost, jakou si zasloužila.

Z českých umělkyně byla velkou akcí loňská výstava Mileny Dopitové, která se také věnuje ženské problematice. Přiznám se, že její tvorba mi není blízká a cítím se od ní dosti odcizená. Zájem o ženu zde sice je, ale specifitější výběr zaznamenávaných situací mi přijde poněkud plytký. Obsahově i formálně na mě dílo působí příliš jednoduše.

Historie žen v umění

První malířka, která se dostala na akademii výtvarných umění a prorazila tak na převážně mužskou uměleckou scénu, byla barokní Artemisia Gentileschi. Známy a zásadní je její životní příběh, kdy po znásilnění svým učitelem, začala vytvářet velmi vypjaté, místy až morbidní scény. Styl její malby je ovlivněn Caravaggiem, jeho temnosvitem a teatrálností. Artemisia si vybírá pro tu dobu veskrze tradiční biblické náměty, které ale pojímá velmi osobitým způsobem. Ženy jsou stavěny do rolí vražedkyň, které uřezávají mužům hlavy a podobně. Zážitek z jejího utrpení se promítá do malby a dochází k velice razantním názorům.

10. Obr. Artemisia Gentileschi

Co se týče samotné malířské kvality díla, dokázala se plnohodnotně vyrovnat svým současníkům a mnohé v něčem i předčit.

Podrobněji musím zmínit obraz *Juditha a Holofernes*, kde autorka skvěle pracuje s kompozicí a především s grimasou ženy, která stíná mužskou hlavu. To zaujetí a způsob, jakým si tento brutální akt vychutnává je ojedinělý. Z celého díla můžeme cítit bolest, kterou si musela protrpět a se kterou se snaží vyrovnat. Obdivuji suverenitu, se kterou se dokázala nad hrůzný zážitek povznést, a i přesto dokázat být stále ženou, protože z určitých fragmentů malby lze jednoznačně říci, že to musela být právě ona.

V impresionistické malbě je významnou zástupkyní Berthe Morisotová, která má velice jemný a citlivý rukopis. Navíc si vybírá krásné ženské scény, jako je věšení prádla, kolébka nebo výjevy z rodinného života. Cítí impresionistické základy malby, ale motivy se od jejich mužských kolegů značně odlišují.

Další důležitou ženskou malířkou je Mexičanka Frida Kahlo, která prožila nesmírně těžký život. Již v mládí prodělala vážnou nehodu a bolestivých následků se nikdy nezbavila. Z jejich maleb je cítit melancholická atmosféra podtržená expresivním gestem. Mimo jiné zde řeší problém, že nikdy neměla a ani nemohla mít děti. Věnuje se především autoportrétům a to i z důvodu, který sama uvádí: *"Protože jsem tak často sama, protože já jsem subjekt, který znám nejlépe."*

Nelze zapomenout na celosvětově uznávanou českou rodačku Toyen (Marie Čermínová). To je pro mě jedna z umělkyň, které si nikterak nevážím. Její tvorba mi nepřijde upřímná,

hluboká nebo nějak přesahující tehdejší styl. I jako u ženy u ní postrádám nějaké hlubší kvality. Ze spousty děl mám pocit, že je vytvořila jen proto, aby se stala slavnou.

Další osoba, kterou chci zmínit taktéž tvořila pod vlivem surrealismu. Jedná se o muže, který pracoval s ženským tělem poněkud netradičně. Hans Bellmer původem Polák žijící ve Francii ztvárňoval ženské akty až obsesivním způsobem. Pracoval prý hlavně se svým podvědomím. Já z jeho tvorby mám doslova husí kůže, zachycuje něco, co nejde popsat slovy.

Fotografie žen či neživých figurín jsou ohromující. Práce mi vyrazily dech, a to surrealismu nijak zvlášť nehodují (tím samozřejmě nechci popírat sílu, kterou v sobě má). Fotka, kterou zde uvádím je podle mě vystihující k moji práci, k deformaci a popírání ženskosti.

11. Obr.: Hans Bellmer

Nakonec bych tu chtěla zmínit Rakušanku Almu Mahlerovou, která byla autorkou memoárové literatury. Ale především proslula tím, že díky svému charisma pohltila mnoho umělců a stala se jejich múzou. Např. hudebního skladatele Gustava Mahlera, malíře Oskara Kokoschku, spisovatele Franze Werfela či Gustava Klimta.

„Především ale uhranula malíře Oskara Kokoschku. Právě on si nechal podle jejího vzoru vytvořit detailní figurínu v životní velikosti, aby utišil své emoce rozjitřené rozchodem. Nutno podotknout, že s výslednou figurínou nebyl spokojen.“ Kokoschka podle ní také namaloval velice známý obraz Nevěsta větru *Die Windsbraut*.

Po pravdě jsem se při čtení jejího životopisu tak zamotala do seznamu mužů, se kterými něco měla nebo kteří po ni toužili, že jsem z toho byla lehce v šoku. Poté následovalo pobavení, jak může jedna žena zamotat hlavu tolika mužům.

Opravdu mě jako žena oslovila, zakoupím si o ní knihu a zjistím si více informací. Soudě dle textů, které jsem o její osobě našla, si myslím že se v ní křížila symbolika dvou zvířat – liška a laň (podrobnější vysvětlení symboliky následuje v další kapitole).

Byla to matka a milující manželka versus vychytralá milenka. Myslím že sama sebe neměla po pocitové stránce příliš pod kontrolou. Ovládala ji vášeň. Poslouchám její skladby a nechávám se unášet. Je to nádherná jemná hudba, ze které ženskost srší. A navíc myslím, že

její hudba naprosto vystihuje obrazy jejího otce krajináře Emila Jakoba Schindlera.

12.:Obr.: Alma Mahler

4. SYMBOLY VYUŽITÉ V PRÁCI

4.1 Symbol laně

Ženy v dnešní době si často připodobňují ke zvířatům podle povahy a symbolu. V malbě jsem se začala zabývat symbolem lišky, slepice, kozy a laně. Každá z nich má zcela jinou významovou pozici.

Laň

„Laň- je často symbolem ženství, někdy i mateřství (mateřství a možnost porodit dítě beru jako biologické předurčení ženy, a nechci se jím ve své práci primárně zabývat nebo jej ztotožňovat s ženskostí. Každý ten pojem funguje sám o sobě, ale přitom jsou úzce spjaté).

Laň byla při pravěkých rituálech často symbolickým zvířetem zasvěcovaných dívek.

V Řecké mytologii je toto zvíře zasvěceno především bohyni lovu a měsíce Artemis, která si laně zapřahovala za svůj vůz. I ona byla panenskou bohyní a cenila si své čistoty a spojení s přírodou. Někdy bývá laň spojena i s bohyní Hérrou, ochránkyní rodinného krbu a patronkou manželství.

V křesťanské ikonografii je laň připisována i několika světcům. Jako atribut jí má např. Jenovéfa Brabanská, která byla společně se svým dítětem odkojena v lese (žila v 8. století, byla to manželka falckrabího obviněná z nevěry uraženým ctitelem. Manžel ji nakázal nechat zabít v lese, ale muž, co měl čin provést se slitoval a manželku v lese zanechal živou a jako důkaz její smrti přinesl muži jazyk psa. Jenovéfa se po dobu 7let živila mlékem laně, po této době ji její muž zahlédl při lovu a teprve tehdy uvěřil v její nevinu a odvedl ji zpátky domů, kde dožila krátký zbytek svého života)

Sv. Jiljí má jako atribut také laň, jelikož byl zasažen šípem krále namísto zvířete a stal se patronem kojících matek, kovářů, tělesně postižených, žebráků a lesů.

V evropských a čínských pohádkách či nějakých filmech jsou ženy často proměňované v laň. Například pohádka O Bílé lani, kde je žena alegoricky přeměněná do laně.

Město Frankfurt nese své jméno díky lani, která ukázala správnou cestu přes brod Franckým bojovníkům.

Laň je pramatkou Čingishánova rodu.

V Altajském kultuře je laň nadpřirozenou pramatkou řady kmenů.

Legenda o původu Maďarů pracuje s motivem laně. Muži pronásledují zvíře, které se jim nakonec ztratí. Místo ní najdou skupinu dívek. S nimi se spojí a založí vlastní národy a stanou se tak praotci Hunů a Maďarů.“

4.2 Ženská druhá stránka v symbolu zvířat

Zbylé 3 zvířata, kterými se zabývám jako připodobnění ženských povah, jsou proradné ženy, které sklouzly k sobeckému jednání, které jim nemá být přirozené.

Liška

Liška všeobecně zastupuje symbol pro chytrost, mazanost, erotičnost, svůdnost, přetvářku či diplomacii.

Liška je pro mě spodobnění druhu ženy, která je vychytralá, vyzývavá, diplomatická a zvládá dobře přetvářku. Je až neuvěřitelné, jaké množství žen si tyto povahové aspekty nepřiznává, schovává je a ututlává sama v sobě, ale přesto je používá naprosto automaticky. Neochota si tyto vlastnosti připustit a jejich reakce, když jim tyto vady naznačím je nepředstavitelná.

Od začátku dospělosti si těchto vlastností všímám čím dál více a paralelně s tím ve mně narůstá i strach, abych se snad někdy nechovala stejně. Pokud mám být upřímně sebekritická, musím přiznat, že i tato povaha je mi hodně vlastní a dlouhá léta jsem pracovala s tím, abych jí zákeřně nezneužívala.

Velmi to ovlivnilo můj dosavadní styl života, snažím se mít nad sebou co největší kontrolu, s čímž souvisí i to, že jsem skoro definitivně přestala pít alkohol, abych se nedopouštěla právě výše zmíněných chyb. Také se pokouším dělat svědomitější a správnější rozhodnutí, nepodléhat možnosti využít nějakých svých ženských předností k dosažení chtěného cíle, ale spoléhat se pouze na poctivou práci a své vlastní zasloužené schopnosti.

Výstižná je bajka s názvem Liška a vrána, která dokonale vystihuje připodobnění lišky.

„Liška a vrána

Hladová liška se potulovala po kraji. Nikde nebylo nic k snědku. "Kdybych někde sehnala kousek sýra," řekla si. A kupodivu, zrovna v té chvíli nad ní zakroužila vrána, a v zobáku měla pěkný kus sýra, který právě ukradla z okna v jednom domě. Sedla si na větev a začala si na sýru pochutnávat. Hladová liška přemýšlela, jak se dostat k chutnému soustu vysoko nad ní. To by ale nebyla mazaná liška, aby si nedovedla poradit. Začala vráně lichotit: "Jaký jsi to krásný pták! Tvé peří se leskne jako stříbro, je hebké jako hedvábí! Tvůj postoj je vskutku královský. Měla bys být králem všech zvířat. Jistě i tvůj hlas je překrásný, umíš zpívat?" Vrána se pýchou už nadouvala, a chtěla ukázat, že zpívat umí. Jakmile otevřela zobák, kus sýra jí vypadl, liška jej zachytila a utíkala do své nory, aby si na něm pochutnala.

Poučení: Dej si pozor na lichotky, málokdy jsou myšleny vážně,,

Ezop – Bajky

„V čínské mytologii je liška tvorem, na kterém jezdí démoni, anebo sama bývá démonem - tvorem noci, opředeným kouzlem smyslné ženskosti, tvorem tisíce podob, který přináší tělesnou lásku, tvorem z tajemství smyslové touhy a tvůrčí síly. Když je stará, umí se proměňovat - v padesáti letech v ženu, ve stu letech v mladou dívku, která neodvratně zničí každého, kdo má tu smůlu, že se do ní zamiluje. Do tisíce let je liška hnědá, dělá lidem problémy. Za tisíc let se liška změní v černou, dělá problémy sama sobě. Za deset tisíc let se z ní může stát liška bílá (nebeská liška) a promění se v malého bůžka.,,

Slepice

Často znázorňuje symbol zmrtvýchvstání - vegetační cyklus. Slepice je schopna se stejně starat i o cizí ptáky, které vylodí, stejně jako o své vlastní. Pro mě osobně je to symbol jisté upovídanosti, vyžívání se v klepech, nenasytnosti, nevelké chytrosti, ale zároveň plodnosti.

Koza

Je považován za symbol příznivosti, štěstí, míru, nezávislosti, nebojácnosti, bohatství, lakomství, statečnosti a bezbožného života. Já si ji často představuji jako nezávislou ženu, která vyhledává bohatství a dokáže kvůli svému štěstí překonat mnohdy velmi složité překážky.

4.3 Růžová

Růžová barva je barvou srdce, lásky, náklonnosti, oddanosti a srdečnosti. Také barvou ženskosti, něžnosti, romantiky. V druhé světové válce se homosexuální muži označovali v koncentračních táborech růžovým trojúhelníkem.

Vzniká rozmícháním bílé a červené barvy. Pojmenovaná je po růži. Navzdory tomu, že se přirozeně nenachází ve světelném paprsku, přírodní barvou. Absence v rozkladu světelného paprsku je zapříčiněná chybějící vlnovou délkou.

Pro tyto všechny důvody jsem hned od začátku byla rozhodnutá o zakomponování růžové barvy do svého projektu. A navíc i bez jakéhokoli hlubšího rozebírání si hned každý růžovou barvu spojí s ženou či ženskostí, což je pro můj památník ideální řešení.

5. POMNÍK / PAMÁTNÍK

5.1 Teoretická část - proces přípravy

V prvotní fázi promýšlení projektu mě napadalo spíše klasičtější ztvárnění památníku, což bylo poněkud svazující, tak jsem se snažila popustit uzdu své fantazii a trochu pozměnit způsob přemýšlení.

Nejprve jsem tedy chtěla využít růžový porcelán, který mě osobně přijde jako velmi ženský materiál. Když se procházím u babičky v domě vidím v poličkách krásné porcelánové hrnečky růžové barvy, které zkoumám čím dál více a představuji si v hlavě, jak bych je vytvořila já sama, což se vždy značně liší od originálu, přestože i ten považuji za kvalitní.

Přicházím domů a opět vidím porcelánový hrneček, který jsem dosud nijak extra nezkoumala. A nyní ho vidím v plné kráse, jak elegantně odpočívá na polici a okouzluje růží svého porcelánu. Zaskakuje mě má slepost na určité věci. Koukám na hrnečky a přemýšlím. Z tohoto materiálu, kdyby byla má laň to by bylo něco!

Po delším čase se ale názor přetransformoval do práce se světlem s tím, že se zachová pouze motiv laně a růžová barva.

Z tohoto stanoviska myšlenky volně přecházejí na světlo, hologram, 3D animace. Prolézám internet, hledám informace, koukám na videa. Po dlouhém bádání volím promítání na sklo, které se mi zdá ideální. Vyhovuje mi především výsledný efekt, který jsem měla možnost shlédnout již dříve na výstavě Mileny Dopitové.

Nastudovala jsem spoustu videí s metodou jakési síťky, která je natažena ve tmě a je na ni pomocí promítačky z ničeho nic puštěn duch, který leká lidi např. v parku. Jelikož samotná síťka není vidět efekt je překvapující svou důvěryhodností.

Tento způsob mě zaujal především proto, že by podpořil zhmotnění mé laně, která by tak působila přesvědčivěji a na první pohled natolik zajímavě, že by dokázala strhnout pozornost diváka.

Bohužel pro práci je tento materiál velmi nepraktický. Proto jsem zvolila raději sklo, které je pevné a lze na něj nakreslit laň. I po několika praktických zkouškách se sklo ukázalo jako nejvhodnější materiál. Díky průhlednosti desky vzniká jakýsi zajímavý efekt hologramu.

5.2 Místo pro pomník

Důležitost vybrání místa musím připomenout ještě jednou a podrobněji rozebrat. Snažila jsem se, aby bylo co nejužší spjato s námětem celého projektu. S tím souvisel můj úvod do problematiky feminismu a zakládání organizací zabývajících se ženou.

První žena, o které víme, že se zapřičinila o založení prvního Ženského klubu českého, je Františka Plamínková. Narodila se 5. února 1875 v Praze a byla popravena roku 1942 za Heydrichiády.

V Praze roku 1904 v ulici Jungmannova 7 začalo v pronájmu existovat místo pro scházení, diskutování, vzdělání a pro další činnosti. Toto místo jsem našla v Archivu hlavního města Prahy a Literárním archivu Památníku národního písemnictví.

Ženský klub český nejprve sídlil v pronajatých prostorách a v roce 1937 se přestěhoval do vlastního domu ve Smečkách, Praha 1. První ředitelkou spolku byla herečka Otilie Sklenářová-Malá. Posláním Ženského klubu českého bylo uskutečňovat přednášky a přednáškové cykly v Praze a na venkově, dále koncerty, vycházky, večírky, pečovat o vzdělání žen, bojovat za volební právo atd. Ve spolkových místnostech disponovaly knihovnou a čítárnou, byl zde i internát pro dívky a ubytovna pro návštěvnice Prahy.

Roku 1928 bylo založeno stavební družstvo Ženského klubu českého, jehož účelem bylo postavit dům pro účely spolku. Zasloužily se o to především senátorka Františka Plamínková, doktorka Alice Masaryková a první česká ing. arch. Milada Petříková-Pavlíková.

V roce 1932 byl z darů, sbírek a příspěvků od členů postaven tzv. Ženský dům v Praze 1 v ulici Ve Smečkách 26, který fungoval jako centrum pro řady ženských organizací. Byla zde například Ženská liga pro mír a svobodu, Výbor pro volební právo žen i již zmíněná politicky vlivná Ženská národní rada. Ve zde jmenované poslední organizaci působila v právní komisi (už od studenských let) Milada Horáková, která byla po řadu let i členkou výboru, a to až do násilného ukončení činnosti Ženského klubu českého dne 27. září 1949. Bez valného ohlasu skončily i snahy obnovit spolek po druhé světové válce.

Ženský klub český na svém počátku v roce 1904 sdružoval již existujících 11 ženských spolků. Spolek podporoval snahu o zbavení se vlivu církve na celý společenský život.

13 .obr.: – Dům spolku

14. obr - ČSNS měla ve svých řadách silné zastoupení žen, první zleva Dr. Milada Horáková, čtvrtá zleva senátorka Františka Plamínková, uprostřed Františka (Fráňa) Zeminová

15. obr - Plamínková zcela vlevo, vedle ní Milada Horáková

Jedna ze zakladatelek Ženského klubu českého Charlotta Masaryková měla ve svých zápisech z 3. května 1902 poznámku: „Konečně se ujasnil cíl spolku... Stará náboženství... neučí rovnosti pohlaví... Spolek má působit na náboženské orgány, aby uznaly vývoj a napravily staré chyby.“ (Monika Veselá – Ženský klub český). Masarykovým předpokladem moderních reforem byla hluboká a vnitřně provázaná demokratizace společnosti, která byla namířena nejen na spojení státu a církve v různých formách caesaropapismu, ale i změna v postavení žen ve společnosti. Jeho heslo, že žena není pro muže, ale „pro sebe stejně jako muž“ bylo

součástí jeho víry „v čisté náboženské lidskosti“, v demokratickou reformu a sociální „světovou revoluci“. Františka Plamínková jednou řekla „Mnoho lidí soudí, že jsem vyšla z Masaryka. Ne, nevyšla jsem z Masaryka. yšla jsem jaksi ze sebe. Ale vycházejíc ze sebe, sešla jsem se s Masarykem,“ Církev dodnes odmítá oficiálně uznat základní „masarykovskou“ rovnostářsky emancipační myšlenku, a Josef Ratzinger, už jako prefekt Kongregace pro nauku víry například výslovně odmítl bytí ženy „pro sebe“, protože podle něho je její bytí přímo z metafyzické přirozenosti a hluboké intuice směřované

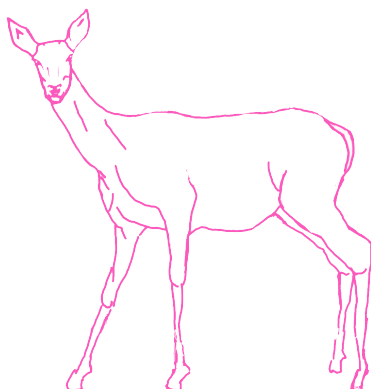
I po jednom století od „světové revoluce“ jsou v jistém smyslu aktuální slova Simone Beauvoir, že žena je nejen pro církev, ale pro muže „vazalkou“ a katolická církev se snaží jako jakýkoliv hegemonistický systém chovat jako vládnoucí kasta, která chce udržet ženu na její sekundární společenské pozici.“

Hlavní význam pro mě toto místo má právě proto, že stálo u zrodu feminismu v Čechách, ale zároveň mi jsou myšlenky klubu sympatické a se spoustou z nich souhlasím. Nepřipadá mi, že v době založení klubu, si ženy přály něco špatného nebo že se zachovali neadekvátně vzhledem k vznikající situaci. Je to půda, kde začalo vznikat něco významného pro ženy a kde se v průběhu let odehrálo spousty zásadních okamžiků rozvoje ženských práv. Což ovlivnilo celý vývoj žen v Čechách.

Kdyby tehdejší zakladatelky viděli, kam zachází a k čemu se upíná dnešní feminismus, nejsem si jistá, že by sdílely stejné názory nebo že by souhlasily s tímto děním. Z dochovaných fotografií a dokumentů je patrné, že to byly dámy v pravém slova smyslu a že milovaly svoji ženskost, kterou určitě neměly v plánu ničit či jinak utlačovat. Naopak základní myšlenkou bylo rozvinutí svých práv.

V dnešní době již dům neslouží svému účelu, klub byl přesunut na jinou adresu a členkám se zatím nepodařilo navrátit vlastnictví. V budově sídlí činoherní divadlo a v horní patře se nacházejí ubytovny. Stejně tak celá ulice Ve Smečkách změnila svoji tvář, stalo se z ní vyhlášené místo s domy nevalné pověsti, kde ženy prodávají sami sebe. Což pouze umocňuje moji myšlenku, proto si myslím, že neexistuje lepšího místa pro umístění památníku.

5.3 Vzhled památníku

16. Obr.: laň

Samotný vzhled památníku

Základem bude skleněná deska o velikosti 180x200cm tlustá 2cm, tak aby se na ni vešla laň 1:1.

Na samotném skle bude kresba v linkách, provedená růžovou barvou. Tato laňka bude součástí skleněného památníku po celý den a celý čas a bude viditelná i za denního světla. Po setmění se spustí animace promítaná projektorem. Animace bude nejprve přesně navazovat na obrysy namalované laně.

Projektor bude umístěn na budově hned naproti domu Ženského klubu českého, což je místo, ze kterého budou promítané obrazy nejlépe dopadat na skleněnou desku. Ta bude umístěna tak, aby nepřekážela, ale zároveň byla dobře viditelná.

Jakmile se setmí a začnou se probouzet domy nevalné pověsti, laň ožije a spustí se i má animace. Vzhled laně bude zcela jednoduchý - stylizovaná v růžových linkách, ale zachovaná anatomická správnost.

K samotnému památníku povede ještě cestička na chodníku v podobě růžových stop laně, která bude vycházet z jednoho z nevěstinců.

Scénář animace:

Z něžné laně se stane bestie, která vytasí zuby a sama sebe začne s chutí pomalu požírat. Postupně si pokousá, vyžere a odtrhá místa, na která na těle dosáhne. A v tomto momentě se v

půlce těla zlomí. Pořád žije, jen upadla a tělo se jí zhroutilo na hromadu. Opět dosáhne na zbytky těla, které začne pojídat. Když už jí zbude jen hlava, tak ta sama pomalu začne mizet.

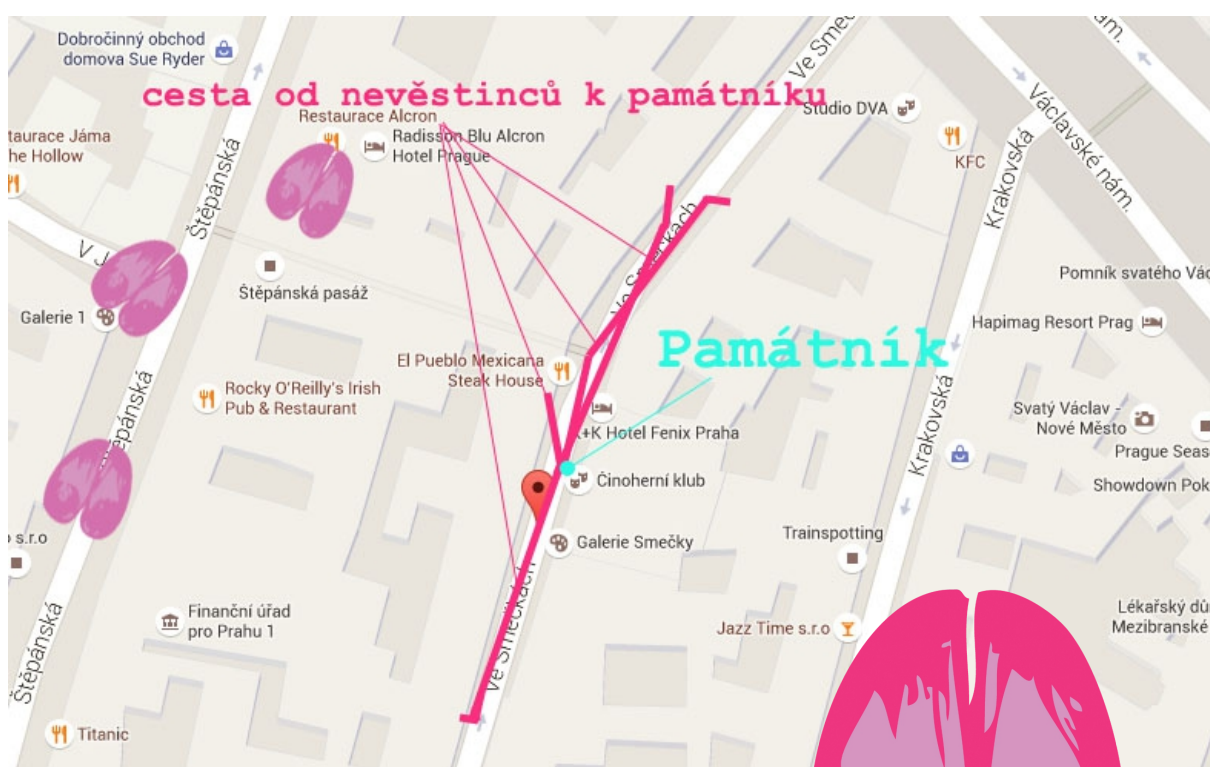
Takto pojede animace celou noc dokola.

Zajímavost:

Někomu se může při této animace vybavit had, který začne jíst sám sebe, když se zblázní v teráriu.

Má práce je symbolikou sebe ničení ženskosti samotnou ženou.

17. Obr.: had, požírající sám sebe

18. Obr.: cesta od nevěstinců k památníku

6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKACE

6.1 Použité materiály na pomník

Sklo

Jako hlavního materiálu pro památník využívám sklo. To je naprosto ideální jak z funkčního hlediska, tak po obsahové stránce. Je křehké, průhledné, snadno se rozbije. Využívá se už od pradávna, nejčastěji jako výplň do oken.

„Proces výroby skla - Sklo vzniká ve sklářských pecích tavením. Taví se při teplotě 1450 až 1550 °C, borito-křemičité sklo typu 3.3 při teplotě až 1630°C a křemenné sklo okolo 2000°C.

Tavení sklářského kmene má tři období:

1. roztavení – sklářský kmen se dokonale roztaví ve sklářské peci

• roztavené sklo je tuhé, nestejnorodé, neprůhledné a s bublinkami, které se musí odstranit zvýšením teploty a přidáním různých čeridel

2. čeráním – hmota se dál mísí, bublinky unikají a sklo se tak stává průhlednějším a řidším

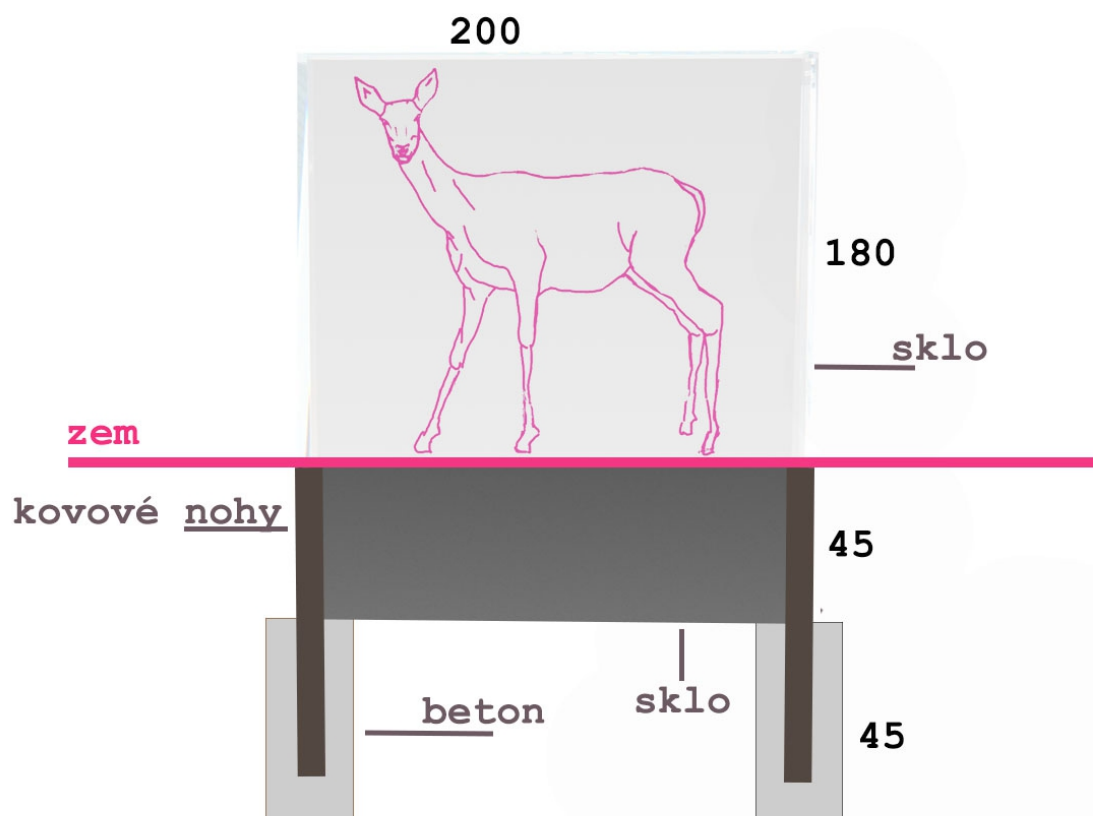
• Vyčerené sklo je velmi řídké.

3. Sejití – ochlazení skla

po dokonalém čerání a sejítí se sklo teprve zpracovává a to buď ručně, nebo strojově“

6.2 Ukotvení

Na skleněnou desku se upevní kovové nohy do výšky 1/3 celkového formátu desky. Celá tato část bude pod zemí. Části kovových tyčí, které nesvírají sklo budou zality v betonu pro větší odolnost. Na povrchu bude viditelná pouze skleněná plocha, nerušená jakoukoliv jinou konstrukcí.

19.Obr.: zabudování památníku

7.ZÁVĚR A ZHODNOCENÍ VLASTNÍHO DÍLA

V celé práci rozebírám téma, které je důležité pro mé sebe ujasnění a další osobní vývoj. Řeším zde ženskost, její různé aspekty a pojetí. Díky tomuto dílu jsem si utříbila vlastní názory a vyřešila jisté protiklady. Čili z osobního hlediska celou práci vnímám veskrze kladně.

Jako silnou stránku beru to, že jsem téma pojala jako žena a fakt, že jsem se tématu začala věnovat opravdu brzy a beru ho jako intimní a hlubokou záležitost pro sebe sama.

Prezentace práce mému okolí a probírání tématu s ostatními lidmi během psaní přineslo také značné výsledky. Dostalo se mi spoustu jiných pohledů (většinou tedy nesouhlasných, což ale také beru jako zajímavý výsledek). Bojování s oponenturou bylo určitě prospěšné, což mě na jednu stranu potěšilo.

Tato práce mi hodně dala, jsem ráda že jsem si zvolila takovéto téma. Doufám, že svým názorem nikoho příliš neurazím. Prosím berte to jen jako určitý náhled na věc. Dle mého skromného názoru si myslím, že jsem zvolila zajímavé téma a že by tato práce mohla alespoň někoho zaujmout.

Slabé stránky cítím v podkladech odborných textů, protože na zpracování přesně této tematiky neexistuje nějaká přesně daná odborná literatura. Rozpracovala jsem tedy teorii tohoto tématu z různých hledisek, které se ho alespoň částečně dotýkají. A celý text jsem poté doplnila hlavně svými názory a myšlenkami nebo jinými subjektivními náhledy.

Text jsem se snažila psát co nejvíc srozumitelně a přirozeně, omlouvám se, pokud není nějaká myšlenka dostatečně vysvětlena.

Ke vzhledu pomníku vedla opravdu dlouhá cesta. Pořád jsem se motala v kruhu, nemohla jsem najít adekvátní řešení. Napadaly mě instalace, které byly nepraktické a monstrózní, že by narušovaly chod ulice a bránily slunci vejít do oken budovy. Po dlouhém bádání jsem skončila u na první pohled jednoduchého provedení. I přesto jsem za něj ráda. A myslím, že vzhledem k nevelkému prostoru ulice, je vyřešen nejlépe, jak v tuto chvíli umím.

Velice mě pomohly konzultace s panem Jaroslavem Brabcem, které mě vracely na správnou cestu či vychýlily z nesprávného řešení.

Na vzhledu animace bych také nic neměnila, jak dějově tak vzhledově. Moje snaha o zachycení sebe-destrukce žen mi přijde adekvátně vyřešená. Animaci s pomníkem propojují i růžové stopy laně, které navádějí procházející lidi, aby lépe pochopili oč vlastně v památníku jde. Pro mě osobně je symbol laně jasný. Bylo mi však naznačeno že to nemusí býtí stoprocentně čitelné pro každého, proto jsem využila ještě pomocných stop.

Jelikož jsem na celku dělala opravdu dlouho, nemám výčitky ze špatně odvedené práce. Vše jsem vypracovávala nejpoctivěji, jak umím. Z nejlepším svědomím a vědomím. Nedokážu v tuhle chvíli říci, jestli jsem s prací spokojena. To se ukáže až s odstupem času. Právě proto, že se práci věnuji již dlouho, tak mám velice zkrleslý a unavený náhled.

A to je prosím konečně KONEC.

Děkuji

8. SEZNAM CITACÍ

1. HORSKÁ, Pavla. Tři století evropského feminismu. *Historický obzor*, 1995, 6 (2), s. 36-40.
2. Jana Burešová – Proměny společenského postavení českých žen v první polovině 20. století, str. 292, V. Žák – Církevní majetek a černovlasé blondýnky.
3. Osobnosti agrární politiky 19. a 20. století studie slováckého muzea uherské hradiště
4. časopis, Kraus, díl Květen 2012 str.79-83, 112-122
5. <https://cs.wikipedia.org/wiki/Rekviem>
6. Jana Burešová – Proměny společenského postavení českých žen v první polovině 20. století, str. 292, V. Žák – Církevní majetek a černovlasé blondýnky.)
7. <http://blisty.cz/art/38544.html>
8. Marie Behanská, Počátky emancipace žen v Čechách, Dívčí vzdělávání a ženské spolky v Praze v 19 století, str.7, str.:31, str:23
9. <http://ografologii.blogspot.cz/2008/12/osho-o-zenach.html>
10. http://neviditelnypes.lidovky.cz/kniha-bordely-prahy-04n-/p_kultura.aspx?c=A131216_193501_p_kultura_wag
11. https://cs.wikipedia.org/wiki/Pape%C5%Beka_Jana
12. *Lexikon symbolů Hans Biedermann str.183*
13. <http://cina.yin.cz/mytologie/liska/>
14. Obr.<http://www.dollwork.org/2014/01/28/unica-zurn-here-is-the-doll/>
15. <http://fotografieefilmu.blogspot.cz/2012/10/die-puppe-hans-bellmer-serie-fotografii.html>, https://cs.wikipedia.org/wiki/Alma_Mahlerov%C3%A1
16. https://www.youtube.com/watch?v=Ec3GnUBG_7A
17. https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%BDroba_skla

9. SEZNAM LITERATURY A JINÝCH ZDROJŮ

Filmy: Bílá Masajka, Úsměv Mony Lisy, Rekviem pro panenku, Taková normální rodinka (stará černobilá), Volání rodu, Antikrist od Larse von Triera – z tohoto filmu jsem nečerpala vědomě, ale rozvíjí podobné téma, kterému se věnuji., Marquis (1989) Sub. Español, Hon na čarodejnice

Knihy.: Dekameron, Great Gatsby, Francis S Fitzgerald

Tv pořad: herbář

výstavy: Flaesh v Rudolfinu, Dopitvá, Kampa – Toyen,

Videa:

<https://www.youtube.com/watch?v=-VZGx8ZVa1Q>

https://www.youtube.com/watch?v=Fcy2Hur_I7o

<https://www.youtube.com/watch?v=BGi-myIkSzY>

<https://www.youtube.com/watch?v=R6DbHljKp0>

<https://www.youtube.com/watch?v=Ezr0GsNMCjw>

Hudba:

https://www.youtube.com/watch?v=6kfiF8aF_BQ

<https://www.youtube.com/watch?v=b0uh-MPPiDg>

https://www.youtube.com/watch?v=tYsz_D_je8E

<https://www.youtube.com/watch?v=iWss2UGuLSI>

Inspirační zdroje

Dekameron

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Feminismus>

<http://style.iprima.cz/styl/podprsenka-pro-chlapy-krajkove-trenky-i-muzi-si-ted-muzou-koupit-nezne-spodni-pradlo-0>

http://www.vlada.cz/assets/ppov/rovne-prilezitosti-zen-a-muzu/Projekt_Optimalizace/Strategie-pro-rovnost-zen-a-muzu-v-CR-na-leta-2014-2020.pdf

<http://www.feminismus.cz/cz/clanky/vyznamne-zeny-a-hnuti-v-historii-feminismu-kapitola-z-nove-knihy-od-nesehnuti-abc-feminismu>

<http://www.webtolerance.cz/?a=sections&s=&l=&id=452>

https://cs.wikipedia.org/wiki/%C5%BDensk%C3%A1_n%C3%A1rodn%C3%AD_rada

<http://www.unium.cz/materialy/mu/fss/zenske-hnuti-a-feminismus-v-csr-za-prvni-republiky-a-statniho-pr-m38846-p1.html>

<http://aplikace.mvcr.cz/archivni-fondy-cr/VysledkyHLEDANI.aspx?stranka=1&id=630000010286#630000010286>

<http://www.reflex.cz/galerie/foto/50161/?foto=9>

<http://blisty.cz/art/38544.html>

<http://zena-in.cz/clanek/na-plaminkovou-si-vzpomneli-v-senatu>

<http://bez-cenzury.com/clanek/frantiska-plaminkova-zena-s-velkym-z-vladislav-svoboda>

Genderové informační a tiskové agentury gitA.

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10169912707-pribehy-domu/208562269000009-zensky-dum-ve-smeckach/>

https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%BDroba_skla

http://neviditelnypes.lidovky.cz/kniha-bordely-prahy-04n-p_kultura.aspx?c=A131216_193501_p_kultura_wag

<http://ografologii.blogspot.cz/2008/12/osho-o-zenach.html>

<http://hintmag.com/>

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10394728308-latim-obrezane/21238255362/>

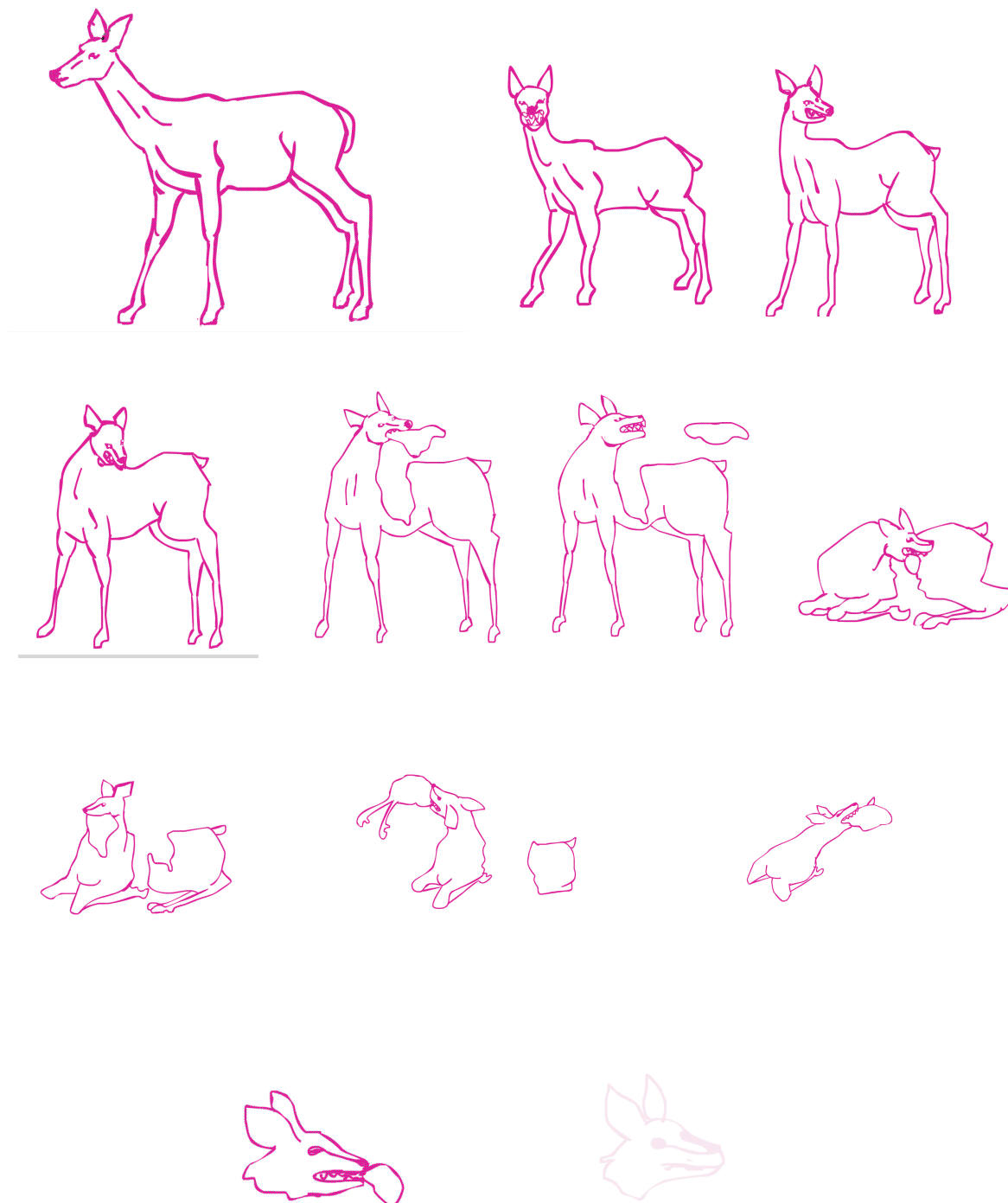
http://zpravy.idnes.cz/zenska-obrizka-v-somalsku-097-/zahranicni.aspx?c=A140530_095218_zahranicni_vez

zažehlávání prsu - <http://www.extra.cz/zehleni-prsou-hororova-praktika-africky-matek-se-tise-rozsirila-i-do-evropy>

<http://www.axxo.cz/?p=2837>

10. OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

průběh animace

Jedna z variant – promítat tak aby obraz byl na zrcadle i na domě

samolepky – stopy laně vedoucí z nevěstinců k památníku

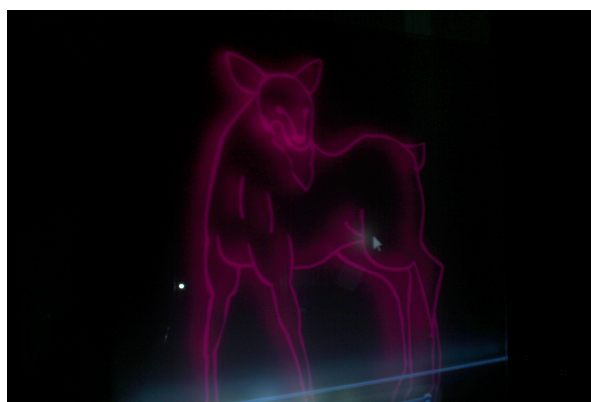
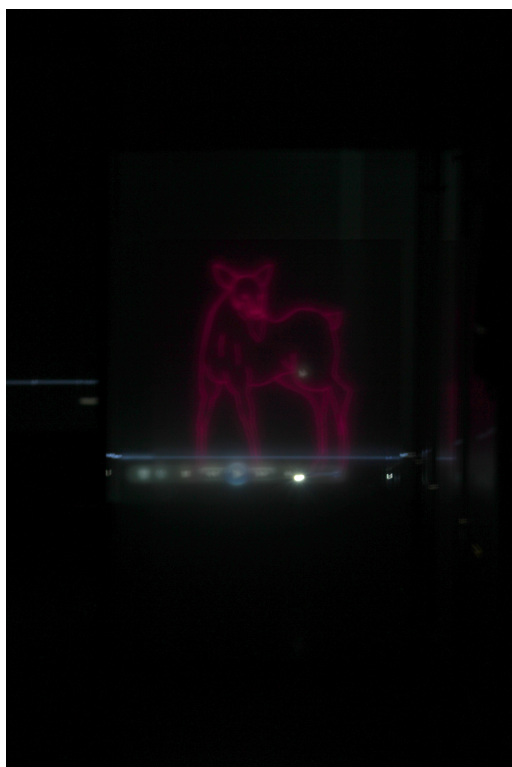

samolepky – stopy laně vedoucí z nevěstinců k památníku

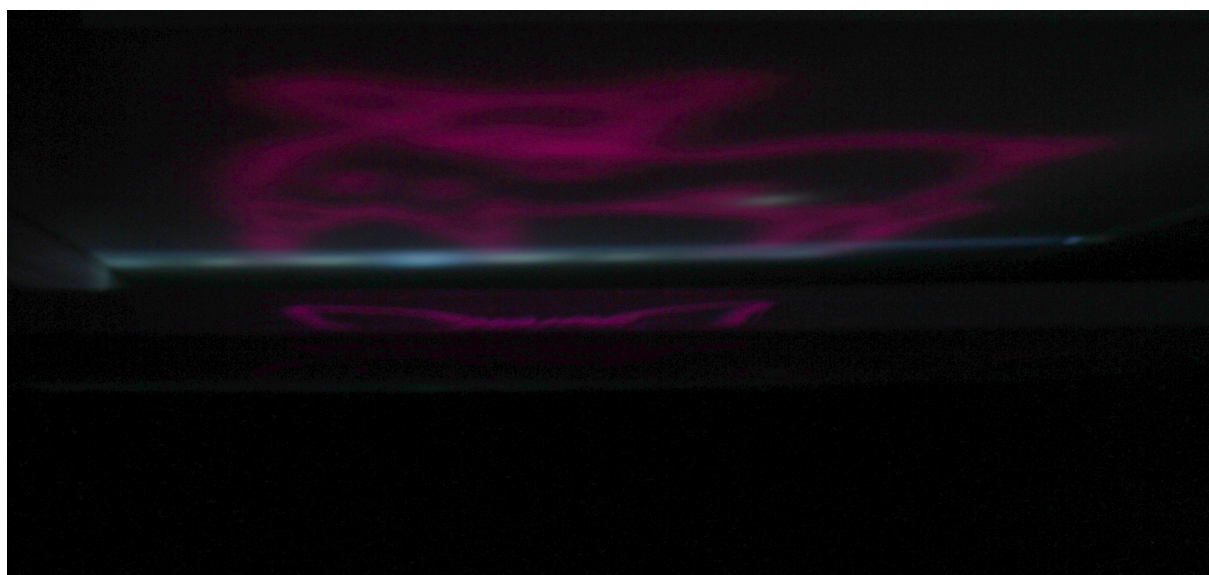

samolepka - stopa laně

zkoušky z nasvícování opískovaného skla

jak vypadá promítání na opískované sklo

zkouška propustnosti světla skrze sklo ze slabou promítačkou – foceno z vrchu

Mé další práce související s tématikou

laň

U kavárny

Svatba

Liška a slepice

